

WINTERVLAM

MARA LI

WINTER
VIAM

MARA II

Wintervlam
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Mara Li
Omslagontwerp en Illustraties: Mara Li
Binnenwerk: Mariska Maas (Rubre Art)
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave januari 2021
NUR 285
ISBN 978-94-03615-71-4

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Zo zacht en dik als vederdons is de sneeuw op de woudtoppen neergedaald. Met de sneeuwval van vannacht is er ook een diepe zwijgzzaamheid over Kilmacdara gevallen. De vogels die altijd tussen de laaghangende takken kwetteren, lijken zich in holletjes en beschut bladgroen te hebben teruggetrokken. Alleen vlak bij mijn voeten scharrelt nog een roodborstje. Ik bekijk hem al enige tijd. Hij beweegt zich met vlugge sprongetjes over het aangeharkte tuinpad en nipt

zo nu en dan aan de bevroren aarde. Binnenkort zal ik eens een handvol broodkruimels uitstrooien.

De tuindeuren worden met een klap opengegooid en Sibeal komt met een wapperende omslagdoek op me af gebeend. 'Daar ben je! Er is zojuist een nieuwe brief aangekomen!'

Ik slaak een zucht als het roodborstje verschrikt naar de omheinende muur fladdert. Hangend aan het poortje dat naar de binnenplaats leidt, glimmen ijspegels in het bleke middaglicht.

'Eilis!' Sibeals opgewonden stem snijdt in mijn trommelvliezen; ik moet mijn best doen om niet ineen te krimpen. Mijn zus houdt er niet van als ik dat doe. 'Hoor je me wel? Allemachtig, wat is het koud!' In haar handen wrijvend komt ze op me af. 'Wat doe je hier-buiten?'

'Ik probeer een ge-gedicht te maken.' Ik vertel het enigszins schoorvoetend, omdat ik nu al weet hoe ze daarop zal reageren. Zoals ik verwacht, slaat Sibeal haar ogen ten hemel.

'Waarom kan dat niet binnen bij het vuur?'

Ik heb geen zin om Sibeal uit te leggen hoe de stilte van het woud tot mijn ziel spreekt. Dat ik, als ik heel stil blijf zitten en mijn oren gespitst houd, de diepe tonen van de bomen kan horen. De oude sparren zoemen zacht naar elkaar. De eiken rondom onze burcht brommen een laag, langzaam lied. Sibeal bezit nou eenmaal niet het geduld om zich af te vragen welke verhalen het woud vertelt, of om roerloos het gaan en staan van een roodborstje te volgen. Mijn tweelingzus is als een vlam, warmbloedig en altijd in beweging.

'Je doet het weer.'

'Hm?' Ik kijk op naar haar ronde gezicht. Ze heeft wat poeder op haar wangen aangebracht, waardoor ze me doet denken aan een blozend roosje.

Sibeal zwaait ongeduldig met haar hand voor mijn ogen. 'Ik zei: je doet het weer! Het is alsof je met de feetjes bent meegegaan.'

'Ik hoorde je best. Je zei dat heer B-Berach een nieuwe b-brief heeft gestuurd.'

Sibeal grijnst en trekt een opgerold stuk perkament van onder haar omslagdoek tevoorschijn. 'Je mag hem pas lezen als je uit die

akelige kou komt.’

‘Is de brief niet aan jou gericht?’

‘Wat verbeeld je je wel? Dat hij minneliedjes stuurt als hij heel goed weet dat vader de brief eerst zal lezen? Berach is fatsoenlijk.’ Maar Sibeals grijns verdwijnt niet helemaal en de blosjes op haar wangen worden wat dieper.

Ik besluit om Sibeal haar zin te geven. Hier op de Eikenburcht krijgen we zelden opwindend nieuws. Ons kasteel is een bescheiden verzameling gebouwen, voornamelijk wat stallen en werkplaatsen, met een paar lapjes grond eromheen waar ons vee geweid wordt. Drie jaar geleden heeft vader de bouw van een toren bevolen. Die wijst nu als een priemende, stenen vinger naar de lucht, die dicht begint te trekken. De wolken hebben de kleur van leisteen aangenomen. Ik vraag me af of het opnieuw zal gaan sneeuwen. Behalve de landerijen hebben we hier niet veel; slechts een paar boerderijen in de vallei en een klooster vol monnikenbroeders in bruine pijen. Daar zal nooit een geschikte echtgenoot vandaan komen. Er is een reden dat vader welwillend toestaat dat zijn dochter brieven uitwisselt met de mysterieuze heer Berach.

Ik sluit het kleine, in leer gebonden boekje dat ik altijd bij me draag en laat het in mijn zak glijden, voordat ik van het stenen bankje overeind kom. Nu ik in beweging kom, moet ik toegeven dat Sibeal toch een punt had: mijn spieren zijn stram van de kou.

Mijn zus trekt me aan mijn mouw mee naar binnen. Hier in de hal wordt het daglicht buitengesloten, maar de kou is via zijn eigen weggetjes naar binnengeslopen.

‘Brrr!’ roept Sibeal nadrukkelijk. Ik snap het al: mijn voorliefde voor de buitenlucht wordt door haar niet gedeeld. Ik moet bijna moeite doen om haar bij te houden. Eindelijk trekt ze me een kamer in. Dit is het kleine familievertrek, waar de bedienden niet vaak komen. Moeder is van mening dat wij meisjes ook moeten leren om onze eigen spullen ordelijk te houden. Ik trek een gezicht als ik bijna over een sjaal van Sibeal struikel, die ze achteloos op de grond heeft achtergelaten. Een open boek, een bal en een klos borduurgaren liggen her en der verspreid rondom de knapperende haard.

Eindelijk draait Sibeal zich naar me om. ‘Heer Berach komt

vandaag of morgen aan!’

Dat verrast me. ‘Vader zei dat hij hem pas over tw...tw...twee w...weken verwachtte.’

Sibeal zwaait de opgerolde brief voor mijn neus heen en weer. ‘Hierin staat dat hij vóór midwinter in Kilmacdara zal zijn. Luister: *Aan heer Calum van Kilmacdara, in de hoop dat dit schrijven u in goede gezondheid zal treffen... enzovoort, enzovoort... hoop ik met het keren van het jaargetijde bij u te mogen vertoeven. Ik kijk met verlangen uit naar het gezelschap van u en uw liefstellige familie...*’ Sibeal zwijgt en werpt me een veelbetekenende blik toe. Ik weet ook wel dat heer Berach niet mij bedoelt. ‘...en om de banden tussen Kilmacdara en Zilvermeer stevig te kunnen aanhalen. Hij zou hier vanavond al kunnen zijn, Eilis!’

‘Hm-hm,’ mompel ik. ‘Reken daar maar niet op. Het heeft stevig ges-sneeuwd en de wegen zijn vast m-moeilijk begaanbaar.’

‘Ellendige sneeuw,’ zucht Sibeal. ‘Maar als hij mij net zo vurig wil zien als ik hem, zal hij vast en zeker een manier vinden om door te reizen.’

‘Je kent de man niet eens.’

‘Natuurlijk ken ik hem.’ Weer wuift ze met het stuk perkament voor mijn ogen. Waarom doet ze dat toch? Als ze wil dat ik het zelf lees, zal ze het op zijn minst stil moeten houden. ‘We hebben hele aangename brieven aan elkaar geschreven. Ik weet zeker dat hij zich inhoudt, omdat hij weet dat vader onze correspondentie ook leest. Bovendien is vader ook heel tevreden over heer Berach.’

‘Maar heb je vader ook gevraagd of hij knap is?’

Ik zie een spootje twijfel in Sibeals blik kruipen. Ze bijt op haar volle, rode onderlip. ‘Vader zei dat hij Berach niet echt gesproken heeft tijdens de raad. Hij kon zich niet precies zijn uiterlijk herinneren. Hij zei dat hij donker haar had. O, ik weet zeker dat hij me heel goed zal bevallen.’

Dat hoop ik ook. Niet alleen voor Sibeal, maar ook voor mijn eigen gemoedsrust. Sinds het moment dat vader aankondigde dat hij was aangeschreven door een geschikte huwelijkskandidaat voor een van ons, fantaseert Sibeal zich al een slag in de rondte over de jonge landheer van Zilvermeer. We weten dat hij de landerijen drie jaar